

sad den rundt om i Præstegaarde og Lægeboliger, i Kontorer og Butiker, næsten alle vegne velansete og ogsaa velstaaende Folk. Men det var, som om den onde Tvedragsaand, der havde drevet sit forargelige Spil omkring Bedstefaderens Kiste, stadig huserede overalt i Slægten. Allerede som Barn havde han følt det, naar han sammen med Johannes fulgte Faderen ind til Kolding paa dennes regelmæssige Besøg hos deres ældste Farbror, Kancelliraaden. De to Gamles Tobaks-Koncilium nede i Kontoret, hvor han første Gang havde hørt sin store Farbror nævne, disse underligt forblommede Samtaler, hvor der ideligt ved en Øjenblinken blev mindet om Børnenes Nærværelse, stod endnu uhyggeligt levende for hans Erindring. Han huskede den utrygge Følelse, det Tryk af noget hemmelighedsfuldt og fjendtligt, han altid bar med sig hjem fra disse Besøg.

Han havde tidligere tænkt, at det hele vel ikke var andet end den Familjetvist, der gror saa naturlig op i en lille Gærdesmutrede, naar Forsynet lader en Gøgeunge af Farbroderens Størrelse udklække i den. Men efter at han havde lært Sandheden om sin Bedstefar at kende, var det faldet ham ind, om Ufordrageligheden i Slægten kunde være en nedarvet Skæbne, der havde udviklet sig fra en af den Slags Misgerninger, hvorfor Straffen efter bibelsk Erfaring hjemsøger Ætten endnu i tredje og fjerde Led. Var